

Flygtningenævnets præmisser

Nævnet stadfæstede i sommeren 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk Han fra Henan-provinsen i Kina. Ansøgeren bekender sig til Falun Gong. Ansøgeren har tidligere været medlem af det kommunistiske parti i Kina. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun siden 1999 har været tilhænger af Falun Gong og blandt andet har uddelt bøger for bevægelsen, hvorfor hun flere gange i perioden 1999 til 2007 har været tilbageholdt og udsat for tortur af de kinesiske myndigheder. Ansøgeren var tilbageholdt 15 dage i 1999, fra 2000 til 2002 og fra 2003 til 2005 i et kvindefængsel, hvorefter hun blev overført til et psykiatrisk hospital, hvor hun blev tvangsmedicineret frem til sin løsladelse i 2007. I 2010 besluttede ansøgeren i samråd med sin moder at udrejse af Kina, idet ansøgeren var eftersøgt af myndighederne. Ansøgeren udrejste legalt af Kina i juni 2010. Flygtningenævnet lægger som forklaret af ansøgeren til grund, at hun har været tilbageholdt af det kinesiske politi i anledning af udøvelse af Falun Gong, men finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at hun på udreisetidspunktet var eftersøgt af de kinesiske myndigheder, til grund. Flygtningenævnet har fundet, at ansøgeren har afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om centrale dele af sit asylmotiv, herunder sin udrejse og baggrunden herfor. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først i samtalen med Udlændingestyrelsen [i] 2012 omtalte, at hun på udreisetidspunktet skulle være eftersøgt af de kinesiske myndigheder, mens hun i tidligere samtaler med politiet [i] 2011, med Center mod Menneskehandel [i] 2011, med politiet [i] 2011 og i asylansøgningsskemaet [fra] 2011 ikke angav nogen konkret anledning til udrejsen. Under samtalen i Udlændingestyrelsen forklarede ansøgeren, at hendes mor frygtede for ansøgeren, og at ansøgeren herefter fik kontakt til [A], som hjalp hende med udrejse, mens hun i Flygtningenævnet har forklaret, at det var [A], der fortalte moren, at hun var eftersøgt. Ansøgeren har ikke nærmere kunnet forklare, hvorfor hun, der ikke har praktiseret Falun Gong offentligt eller udført aktiviteter for bevægelsen siden sin seneste løsladelse, skulle være kommet i myndighedernes søgelys på ny, eller hvordan [A] havde fået viden herom. Ansøgerens forklaring i nævnet om forløbet af udrejsen virker ikke selvoplevet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren udrejste af Kina med ægte pas og visum, og at det er utroværdigt, at ansøgeren skulle have betalt en stor sum penge for en sådan hjælp til udrejsen uden samtidig at opnå præcise angivelser af, hvad hun skulle gøre, når hun nåede til [land B i Europa], og uden nærmere oplysning om mulighederne for at søge asyl i Europa. Flygtningenævnet har derfor ikke lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at det var af frygt for de europæiske myndigheder, at hun først ved anholdelsen i Danmark mere end et år efter indrejse i Europa, søgte om asyl og finder, at forklaringen om asylmotivet svækkes af den lange tid, der gik fra indrejsen i [land B i Europa], til hun søgte asyl i et europæisk land. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden til Kina begrundet i de overgreb, som hun tidligere har været udsat for, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren først udrejste mere end tre år efter sin seneste løsladelse, at udrejsen var legal, og at frygten ikke i øvrigt bestyrkes af objektive omstændigheder. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.”